

25 martie – 31 martie

Omul Petru

Textul de memorat: „Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și, fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!» Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: «Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»” (Matei 14:30,31)

Petru este autorul celor două epistole care îi poartă numele: 1 și 2 Petru. El a fost unul dintre cei dintâi urmași ai Domnului Isus, a fost prezent lângă Isus în timpul lucrării Sale pe pământ și a fost unul dintre primii ucenici care au văzut mormântul gol. Prin urmare, a avut o experiență bogată din care ne-a împărtășit și nouă, sub inspirația Duhului Sfânt, în scrisorile sale (vezi 2 Petru 1:16).

Petru este amintit frecvent în evanghelii și prezentat așa cum era, cu calități și cu defecte. De regulă, el era purtătorul de cuvânt al ucenicilor în interacțiunile lor cu Domnul. După învierea și înălțarea Mântuitorului, El a fost un conducător proeminent al bisericii primare. Cartea Faptele apostolilor și Epistola către galateni conțin referiri la el și la acțiunile sale.

Petru a știut mai bine ca oricine ce înseamnă să greșești, să fii iertat și să mergi înainte cu credință și cu smerenie. Cunoscând personal harul lui Dumnezeu, el rămâne un simbol al tuturor acelor dintre noi care avem nevoie de har, în mod special după un eșec.

Duminică, 26 martie – „Pleacă de la mine!”

Prima oară când îl întâlnim pe Petru, aflăm că era pescar pe Marea Galileei (Matei 4:18; Marcu 1:16 și Luca 5:1-11). Trudise toată noaptea și nu prinsese nimic. Dar a ascultat împreună cu ceilalți pescari îndemnul lui Isus de a se întoarce pe lac și de a mai încerca o dată. Cât de uluiți trebuie să fi fost când au prins atât de mulți pești, încât corăbiile au început să li se scufunde! Oare ce s-a petrecut în mintea lor după această minune?

1. Citește Luca 5:1-9. Ce ne spun cuvintele lui Petru din versetul 8 despre el? Ce căutări spirituale putem presupune că avea?

Înainte de această minune, la îndemnul Său de a arunca din nou mrejele, el a spus (deși cu neîncredere, fiindcă nu prinseseră nimic): „La cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” Deducem că el știa deja ceva despre Domnul Isus și că informațiile pe care le avea l-au determinat să-L asculte. Avem de altfel dovezi că Petru petrecuse ceva timp în compania Sa anterior acestui eveniment.

Un indiciu se găsește în Luca 5:3, unde ni se spune ce s-a petrecut înainte de minunea cu peștii: „[Isus] S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon, și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm. Apoi, a șezut jos și învăța pe noroade din corabie.” Probabil că Petru a fost impresionat de aceste învățături ale lui Isus.

Mai târziu, după minune, se pare că și-a dat seama că Isus era mai mult decât un om, era un sfânt, atât de diferit de el, un păcătos. Această conștientizare a stării lui de om păcătos și dispoziția sa de a admite public acest fapt ne dovedesc că a avut o atitudine deschisă față de Domnul. Nu ne mai mirăm atunci că a fost chemat ca ucenic! În pofida metehnelor lui (numeroase, de altfel), Petru era un om spiritual, gata să-L urmeze pe Domnul, oricât l-ar fi costat aceasta.

Citește Luca 5:11. Ce ni se spune despre angajamentul pe care îl așteaptă Isus de la noi? Ce ne spune faptul că pescarii și-au abandonat mrejele tocmai când erau pline?

Luni, 27 martie – Mărturia că Isus este Hristosul

Un eveniment marcant în lucrarea Domnului Isus a avut loc în timpul unui dialog cu Petru, Isus tocmai le răspunsese fariseilor și saducheilor care îi ceruseră un semn, sau o dovadă, că El era Mesia (Matei 16:1-4). Mai târziu, odată când era doar cu ucenicii, le-a amintit despre cele două ocazii în care hrănise mii de oameni cu câteva pâini și câțiva pești. Aceasta în contextul avertizării de a se păzi „de aluatul fariseilor și al saducheilor” (Matei 16:11).

2. Citește Matei 16.13-17. Ce întrebare le-a pus Domnul Isus ucenicilor și ce semnificație are răspunsul lui Petru?

Petru își mărturisește plin de curaj credința în Isus. Iar din Matei 16-20 reiese clar faptul că și ceilalți ucenici îi împărtășeau convingerea. Acesta urma să fie un punct de cotitură în lucrarea lui Isus chiar dacă ucenicii (inclusiv Petru) mai aveau multe de învățat.

„Ucenicii încă mai așteptau ca Hristos să guverneze ca un domnitor vremelnic. Deși își ascunsese atâta vreme intențiile, ei credeau că El nu va rămâne întotdeauna în sărăcie și în umbră; se apropia timpul când El trebuia să-și întemeieze împărăția. Că ura preoților și rabinilor nu va fi niciodată biruită, că Hristos va fi lepădat de propria națiune, condamnat ca înșelător și răstignit ca răufăcător - gândurile acestea nu încăpuseră niciodată în mintea ucenicilor.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus* ed. 2015 pp. 357-358 (415)

Din clipa în care ucenicii Îl recunosc ca Mesia, Isus începe să le spună că trebuie să pătimească și să moară (Matei 16:21-23). Însă Petru nu poate accepta ideea și își ia libertatea să-L mustre. Dar Isus Se întoarce spre el și-i spune: „Înapoia Mea, Satano!” (Matei 16:23). În toată lucrarea Sa, El nu a rostit față de altcineva cuvinte mai aspre decât acestea, dar a făcut-o spre binele ucenicului. Petru își exprimase o dorință egoistă și gândul acesta trebuia oprit atunci și acolo. El trebuia să înțeleagă că lucrarea Domnului implica suferință. Și și-a însușit această lecție, după cum observăm din scrierile sale (1 Petru 4:12).

Cum decizi ce cale să urmezi atunci când constai că dorințele tale intră în conflict cu voia lui Dumnezeu?

Marți, 28 martie – Umblarea pe apă

În perioada în care au fost cu Isus, ucenicii au văzut multe lucruri extraordinare, dar probabil că unul dintre cele mai ieșite din comun a fost evenimentul relatat în Matei 14:13-33, Marcu 6:30-52 și Ioan 6:1-21. Isus a hrănit peste cinci mii de oameni cu numai cinci pâini și doi pești. Ne întrebăm din nou: Ce s-a întâmplat în mintea ucenicilor după această minune?

3. Citește Matei 14:22-33. Ce lecții importante învățăm din această relatare?

Cu ocazia hrănirii mulțimilor, ucenicii au fost martori la o minune remarcabilă: Isus avea într-adevăr control asupra naturii! Poate că această constatare l-a determinat pe Petru să îndrăznească, ba chiar să se încumete să-l facă această cerere: „Doamne, ... dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape” (Matei 14:28).

Ce impresionantă dovadă de credință!

Isus i-a recunoscut credința și i-a poruncit să vină, iar el a venit, dovadă că Petru credea. Și să nu uităm că nu a mers pe ape când marea era liniștită, ci când era agitată.

În mod obișnuit, lecția desprinsă din această relatare este să nu ne luăm privirea de la Isus. Mai există însă o lecție. Este clar că Petru a avut încredere în Isus, altminteri nu l-ar fi făcut această cerere și nici n-ar fi coborât din corabie. Cu toate acestea, după ce a făcut câțiva pași, s-a temut și, de frică, a început să se afunde.

De ce? N-ar fi fost Isus capabil să-l mențină pe Petru la suprafață, cu toată frica lui? Ba da, dar a îngăduit ca el să ajungă într-o situație în care să nu mai poată face nimic altceva decât să strige: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30). Atunci, i-a întins mâna și l-a scăpat. Faptul că „Isus a întins mâna și l-a apucat” (vers. 31), deși ar fi putut să-l mențină la suprafață fără contact fizic, l-a ajutat pe Petru să devină conștient de marea sa nevoie de a depinde de Isus.

Poate că ni se întâmplă și nouă să pornim într-o anumită situație cu multă credință, cu încredere că Domnul este puternic, dar apoi să începem să ne temem. Să ne reamintim atunci întrebarea adresată de Isus lui Petru: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31).

Miercuri, 29 martie – „Nu-L cunosc!”

4. Citește Luca 22:31-34, 54-62. Ce putem învăța din greșelile lui Petru?

Petru a avut intenții bune, chiar s-a dovedit mai curajos decât ceilalți ucenici, urmându-L pe Isus ca să vadă ce se întâmpla cu El. Doar că a decis să-și ascundă identitatea. În urma acestei abateri de la drumul bun și drept, a ajuns să se dezică de Domnul său *de trei ori*, exact cum îl avertizase Isus.

Din experiența lui tristă, avem multe lucruri de învățat despre urmările dezastruoase ale neglijenței, fricii, lașității.

După cum știm, istoria creștină ne-a arătat de nenumărate ori ce consecințe teribile are faptul că nu avem curajul să ne susținem identitatea, credința, convingerile. Viața ne obligă deseori să recurgem la o soluție de compromis și ne arată că trebuie să fim dispuși uneori să cedăm, însă, când este vorba de adevăr trebuie să rămânem fermi. Trebuie să știm, ca popor, ce aspecte nu trebuie negociate în nicio împrejurare (vezi Apocalipsa 14:12).

Potrivit lui Ellen G. White, marele păcat al lui Petru a început în Ghetsimani când, în loc să se roage, a dormit și a rămas astfel nepregătit sufletește pentru ce îl aștepta. Dacă ar fi fost credincios în rugăciune, scrie ea, „el nu L-ar fi tăgăduit pe Domnul său”. - *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 614 (713)

Da, Petru a eșuat lamentabil. Dar, deși eșecul său a fost mare, harul lui Dumnezeu este și mai mare: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Grație iertării lui Isus, el a devenit unul dintre conducătorii de seamă ai bisericii creștine primare. Ce lecție puternică pentru noi toți despre realitatea harului divin! Să învățăm să lăsăm în urmă greșelile și să mergem înainte cu credință!

Da, Petru știa ce înseamnă să fii iertat. Știa din proprie experiență ce înseamnă Evanghelia, fiindcă a devenit conștient de păcătoșenia lui, dar și de dragostea adâncă și de harul nemărginit al lui Dumnezeu pentru păcătoși.

De ce trebuie să-i iertăm pe cei care ne-au decepționat?

Joi, 30 martie – Petru, conducător al bisericii

Pe parcursul lucrării lui Isus, Petru a îndeplinit de multe ori rolul de lider al ucenicilor. El era de regulă purtătorul lor de cuvânt. Când îi enumeră pe ucenici, Matei îl așază în fruntea listei (Matei 10:2). În biserica primară, Petru a avut un rol proeminent. El a avut inițiativa de a numi un ucenic în locul lui Iuda Iscarioteanul, vânzătorul lui Isus (Faptele 1:15-25). În Ziua Cincizecimii, le-a explicat mulțimilor că asistaseră la coborârea Duhului Sfânt, darul promis de Dumnezeu poporului Său (2:14:36). Când a fost arestat împreună cu Ioan pentru că vesteau învierea din morți, a luat cuvântul în fața marelui-preot și a conducătorilor iudei (4:1-12). Tot el a fost trimis la Corneliu, primul neevreu acceptat ca urmaș al lui Isus (10:1-48). La el a venit Pavel când s-a întors la Ierusalim prima dată după convertire (Galateni 1:18). Când vorbește despre cercul urmașilor lui Isus din Ierusalim de la acea dată, Pavel îl include între cei trei „stâlpi” ai bisericii: Iacov, fratele lui Isus, Petru și Ioan, ucenicul iubit (2:9).

5. Citește Galateni 2:11-14. Ce aflăm din acest pasaj despre Petru?

Chiar și în postura de conducător al bisericii, de apostol chemat de Domnul (Isus îi spusese: „Paște oile Mele!” - vezi Ioan 21:17), de credincios care a primit în viziune adevărul de a nu numi „pe niciun om spurcat sau necurat” (Faptele 10:28), Petru mai avea mult de crescut.

În primele zile ale bisericii, aproape toți creștinii erau iudei, „plini de râvnă pentru Lege” (Faptele 21:20). Din perspectiva lor, a sta la masă cu neevreii era o problemă, deoarece îi considerau necurați - Odată în Antiohia,

Petru nu a mai stat la masă cu credincioșii dintre neamuri, când au sosit de la Ierusalim niște creștini iudei trimiși de Iacov, Pavel a luat atitudinea lui drept o lovitură adusă Evangheliei înseși. El i-a observat ipocrizia și nu a ezitat să îl înfrunte direct. Mai mult, s-a folosit de ocazie pentru a prezenta învățătura-cheie a credinței creștine: îndreptățirea doar prin credință (Galateni 2:14-16).

Deși chemat de Dumnezeu, Petru avea de corectat unele defecte. Cum reacționăm atunci când alții ne atrag atenția asupra punctelor noastre slabe?

Vineri, 31 martie – Un gând de încheiere

Din momentul în care a admis că era un om păcătos și a mărturisit că Isus era „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16) și până când L-a tăgăduit pe Domnul său și, mai departe, până la biruințele și greșelile lui în calitate de conducător al bisericii, Petru a avut în mod clar un rol-cheie. El și-a scris epistolele sub inspirația Duhului Sfânt, pornind atât de la cunoștințele sale teoretice, cât și de la experiența personală. El a cunoscut la prima mână harul mântuitor al lui Hristos, dar și harul Său transformator. „Înainte de marea lui cădere, era întotdeauna năvalnic și autoritar, vorbind pripit, sub impulsul de moment. Era întotdeauna gata să-i corecteze pe alții și să-și exprime părerea înainte de a se fi înțeles bine pe el însuși sau ce avea de spus. Dar Petru a fost convertit, iar Petru cel convertit a fost foarte diferit de Petru cel impulsiv și pripit. Deși și-a păstrat zelul de mai înainte, harul lui Hristos i l-a temperat. În loc să fie impulsiv, încrezător în sine și mândru, a devenit calm, stăpân pe sine și dispus să se lase învățat. Atunci era pregătit să pască atât oile, cât și mieluşei turmei lui Hristos” - Ellen G. White, Mărturii, vol. 5, ed. 2016, p. 283 (334-335)

Este cineva printre noi care nu se regăsește în această descriere a lui Petru? Cine dintre noi nu s-a ridicat cu curaj în apărarea credinței lui? Și cine dintre noi nu a eșuat lamentabil?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, Viața lui Iisus, capitolele 25, „Chemarea ucenicilor” și 40, „O noapte pe lac”.

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Psalmii 137-143

1. Ce declară psalmistul că este mai presus de puterile sale?
2. Cum este, pentru psalmist, pedeapsa venită de la cel neprihănit?
3. Ce povestea psalmistul înaintea Domnului?
4. Ce dorea psalmistul să audă dis-de-dimineață?

Profeți și regi, capitolul 13

5. Cine și de ce este, în același timp, fără ajutor și de neînvins?